

poismees. Kui nemmad lõunat oolid sõnud ja ka jonud, siis läksid keled lahti ja õeasid mõnda lõbbust jutto. Korraga jái maea peremees mõttete sisse waggusi seisma nenda, et wõerad sedda immeküs pannid; sest ta olli enne sedda wágga lahke juttomees olnud. Kui wõerad esmalt oolid immeküs pannud, siis küsisisid wimaks, mispárrast temma korraga nenda waggusi jánuud, kõstis temma: „Minna hakka sin ühhe ašja peale mótlema, mis immelik ja mis ákkiste minno mele tulli, kui immelik ajalik ello luggu ma peal on. Kõik pallusid ühhest suust, et ta neile sedda peaks rákima, mis neile kõigile suurt lõbbo teeks. Kui ta olli esmalt tükki aega járrele móttelnud, hakka siis wimaks rákima:

„Wadake sõbrad! teie wõite Londoni liinunaš Tamps-aedas igga páero üht wanna meest náhha, kes seal rist teede peal ulitsad puhtakś púhhib. Seal ei olle nüüd muud immelikko ašja temma jures náhha; agga kõik seal ümbert kauba rahwas teadwad sedda, et se wanna mees mitte ennam armo-anniks rahha wasto

ei wõtta, kui üks koppik igga ühhe käest korralt. Pistab mõnni rikkaš temmale ennam, ehk ka ühhe rubla peuse, siis annab kohhe sedda teist taggasí ja ühhe koppika peab ta ommale. Sedda pannid mitto immeküs, kellele ta rahha taggasí annud ja katsus teist korda selsammal páewal jálle anda Nenda láks kõik sin sedda jutto táis, et se wanna mees, kes seal aedas ulitsaid púhhib, mitte ennam kinkitust wasto ei wõtta, kui üks koppik korralt, sedda teist annab temma taggasí. Lüsti párrast katsusid paljo sedda járrele ja leidsid nenda töösi ollewad ja nenda jooksid veel paljo nalja párrast senna, et se wannamees paljo rahha sai ja suurt rikkust ommale forjas. Ja se mees, minno sõbrad! — se mees ollin minna isse! Kaua, kaua aja eest káis mo kássi wágga waesest ja kui ma útlen: sandiste nenda, et nálg mind piddi tapma ja suur háddha mind sundis ulitsaid púhfima ja ferjamisega ennast toitma ja se ašsi láks mul nenda korda, et ma selle maea ostsin ja ni paljo rahha veel forjasin et nende kassudest priškeste woin